

BOLO RAZ JEDNO ZLOMENÉ SRDCE

YOLIA

Ako ďaleko ste ochotní získať, aby ste dosiahli svoje „šťastne až naveky“?

STEPHANIE GARBER

Stephanie Garber
ONCE UPON A BROKEN HEART

Copyright © 2021 by Stephanie Garber
Translation © 2023 by Klára Kruteková
Cover art and design by Erin Fitzsimmons
Map illustration by Virginia Allyn
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8919-2

*Pre každého, kto sa niekedy
pre zlomené srdce rozhodol zle*

VITAJTE NA NÁŠ
TU SA TVOR

Zámok Fortunocoo

Vlčí zámok

Prístav

HERNOM SEVERE

IA PRÍBEHY

Hostinec

Morská vila a perly

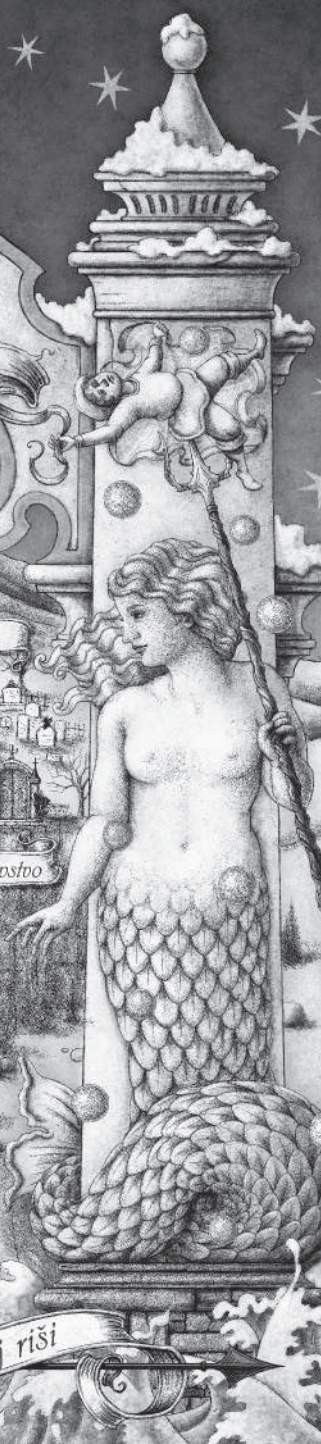
Cintorin

Spirály

Chaosovo podzemné kráľovstvo

K Poludnikovej riši

Varovania a znamenia

Zvonček nad dverami predajne s podivuhodnosťami hneď vedel, že s tým človekom, ktorý vošiel dnu, nie je niečo s kostolným poriadkom. Zvonce mávajú skvelý sluch, no tento malý zvonček nepotreboval žiadne špeciálne schopnosti, aby postrehol hlasné rinčanie retiazky nevkusných vreckových hodín na boku mladíka alebo šuchot jeho čižiem, keď sa pokúšal o štýlovú chôdzu, hoci sa mu podarilo nanajvýš len driet podlahu Maximiliánových zvláštností a podivuhodností.

Tento chlapec zničí život dievčatu, ktoré v obchode pracuje.

A zvonček ju chcel varovať. Dve dlhé sekundy predtým, než mladík otvoril dvere, zvonil ostošeť. Na rozdiel od iných ľudí, toto dievča vyrastalo obklopené zvláštnosťami, a zvonček už dávno predpokladal, že ani ono nie je celkom obyčajné, aj keď netuší, v čom jej zvláštnosť spočíva.

Dievča vedelo, že v mnohých predmetoch sa skrýva viac, než si myslíme, a že zvonce majú šiesty zmysel, ktorý nám ľuďom chýba. Bohužiaľ, toto dievča, ktoré verilo v nádej, rozprávky a lásku na prvý pohľad, si často vysvetlilo varovania zvoncov zle. Dnes si bol zvonček celkom istý, že jeho varovné zvonenie počulo. No z jeho rozrušeného tónu, keď sa mladíkovi prihovrilo, by ste usúdili, že zvonenie považovalo skôr za znamenie blížiaceho sa šťastia, nie za varovanie pred nešťastím.

PRVÁ ČASŤ

---

*Príbeh
o Evangeline Foxovej*

Šepkár

KDE SA BUDÚ TERAZ ĽUDIA SO ZLOMENÝMI SRDCAMI MODLIŤ?

Napísal Kutlass Knightlinger

Dvere do kostola Princa srdc zmizli. Ikonický vstup do jedného z najnavštevovanejších kostolov Štvrte chrámov pomalovaný krva- vočervenými srdcami v noci zmizol a zostala po ňom len nepreniknuteľná mramorová stena. Teraz sa do kostola už nikto nedostane...

Evangeline si zastrčila novinový výstrižok spred dvoch týždňov do vrecka kvetovanej sukne. Dvere na konci biednej uličky boli sotva vyššie než ona a namiesto krásnych krvavočervených kresieb ich pokrývala zhrdzavená kovová mreža, no Evangeline by pokojne stavila aj otcovu predajňu s podivuhodnosťami na to, že je to ten stratený vchod.

Vo Štvrti chrámov nejestvovalo nič také odpudivé. Každý vchod v meste mal vyrezávané výplne, ozdobné zárubne, skle-

nú markízu a pozlátenú kľúčovú dierku. Jej otec bol vskutku zbožný človek, no hovorieval, že tunajšie kostoly sú ako upíri – neslúžia na uctievanie, ale na to, aby lákali a chytili do pasce. Tieto dvere však boli iné. Bol to len kus dreva bez kľúčky s olúpanou bielou farbou.

Tieto dvere nechceli, aby ich niekto našiel.

Ani tak však nedokázali pred Evangeline skryť svoj pravý pôvod.

Ich tvar bol nezameniteľný. Jedna strana zaoblená, druhá zúbkovaná ako polovica zlomeného srdca – symbol Osudového princa srdc.

Konečne.

Ak by nádej boli krídla, tie Evangelinine by sa práve rozprestrelí natešené, že znovu vzlietnu. Po dvoch týždňoch prehladávaní mesta Valenda ich konečne našla.

Keď vyšla v novinách tá správa, že dvere z kostola Princa srdc sa stratili, len pár ľudí verilo, že ide o mágiu. Bol to prvý článok v klebetníku a ľudia hovorili, že je to len falošná správa, aby predali viac výtlačkov. Dvere predsa len tak z ničoho nič nezmiznú.

No Evangeline bola presvedčená, že je to možné. Ten príbeh sa jej nezdal vymyslený. Pre ňu to bolo znamenie, kde má hľadať, ak chce zachrániť svoje srdce a chlapca, ktorému patrilo.

Mimo otcovho obchodu nemala veľa dôkazov o existencii čarov, no aj tak v ne verila. Jej otec Maximilián vždy hovoril o čaroch, akoby jestvovali. A jej mama pochádzala z Nádherného Severu, kde nerobia rozdiely medzi dejinami a rozprávkami. *Všetky príbehy tvorí pravda aj lož*, hovorievala. *Záleží len na tom, čomu veríme.*

A Evangeline mala dar veriť tomu, čo iní považovali za mýty – ako napríklad nesmrteľné Osudy.

Otvorila kovovú mrežu. Dvere za ňou nemali kľučku, preto musela strčiť prsty do malej štrbiny medzi ich zúbkovým okrajom a špinavou kamennou stenou.

Dvere ju pichli do prsta a vyšla jej z neho kvapka krvi. Prisahala by, že počula, ako jej nejaký hlas hovorí: *Vieš, do čoho sa chystáš vkročiť? Z tohto nevzítde nič viac než zlomené srdce.*

Evagelinino srdce však už zlomené bolo. A uvedomovala si, do akého rizika ide. Poznala pravidlá návštevy Osudných kostolov.

Vždy slúb menej, ako môžeš dať, pretože Osudy si vždy berú viac.

Vždy sa dohaduj iba s jedným Osudom.

A, čo je najdôležitejšie, nikdy sa do žiadneho Osudu nezaľúb.

Nesmrtelných Osudov je šesťnásť a sú to žiarlivé a majetnícke bytosti. Hovorí sa, že predtým, než pred niekoľkými storočiami zmizli, ovládali časť sveta mágiou, ktorá bola rovnako zlomyselná ako zázračná. Nikdy žiadnu dohodu neporušili, aj keď ľudí, ktorým pomohli, často ranili. No aj tak bola väčšina ľudí – aj keď si myslia, že Osudy sú len mýtus – už niekedy taká zúfalá, že sa k nim začala modliť.

Evangelína sa o ich kostoly vždy veľmi zaujímala, ale dobre vedela o nestálej povahe dohôd Osudov a Osudných, a tak miesta uctievania nevyhľadávala. Až do toho osudného okamihu pred dvomi týždňami, keď sa aj ona stala jednou z tých zúfalých ľudí.

„Prosím,“ zašepkala dverám v tvare srdca hlasom plným otlčenej nádeje, ktorá ju sem doviedla. „Viem, že ste veľmi bystré. Ale dovolili ste mi, aby som vás našla. Pustite ma dnu.“

Potiahla drevo.

Tentoraz sa dvere otvorili.

Urobila krok dopredu a rozbúchalo sa jej srdce. Počas pátrania po stratených dverách si niekde prečítala, že Princ srdc má pre každého návštevníka inú vôňu. Kostol mal voňať tým, čo návštevníkovi zlomilo srdce.

Keď však Evangeline vošla do chladnej katedrály, vôňa okolo nej jej Luca nepripomínala – ani náznak po usni či vetiveri. Šerý vstup do kostola voňal jemne sladko a kovovo: jablká a krv.

Na rukách jej naskočila husia koža. Toto jej chlapca, ktorého ľúbila, vôbec nepripomínalo. Ten článok sa určite mylil. Ale neotočila sa. Vedela, že Osudy nie sú svätí ani spasitelia, aj keď dúfala, že Princ srdc má v sebe viac citu než ostatní.

Kroky ju viedli hlbšie do katedrály. Všetko okolo nej bolo nepríjemne biele. Biele koberce, biele sviečky, biele lavice z bieleho duba, bieleho topoľa a bielej šupinatej brezy.

Evangeline míňala rady rôznych bielych lavíc. Kedysi azda boli pekné, no teraz mnohým chýbali nohy, iné zas mali zničené čalúnenie či sedáciu časť zlomenú na polovicu.

Zlomené.

Zlomené.

Zlomené.

Nečudo, že ju tie dvere nechceli vpustiť dnu. Možno ten kostol nebol taký zlý. Bol len smutný...

Ticho preťal trhavý zvuk.

Evangeline sa prudko otočila a potlačila povzdych.

O niekoľko radov za ňou, v tienistom rohu, bol mladý muž, ktorý smútil alebo vykonával nejaký akt pokánia. Blond kadere mu padali do tváre, kým si trhal rukávy bordového kabáta.

Zabolelo ju pri srdci. Chcela sa ho opýtať, či nepotrebuje pomoc. Ale potom jej napadlo, že ten kút si zrejme vybral náročky, aby si ho nikto nevšímal.

A jej aj tak nezostávalo veľa času.

Nikde na stenách kostola neboli hodiny, no Evangeline by prisahala, že počuje tikanie sekundovej ručičky, ktorá jej odpočítava drahocenné minúty do Lucovej svadby.

Náhli sa cez chrámovú loď k oltáru, kde sa končili rady lavíc a vyrástol pred ňou lesklý mramorový stupienok. Pódium bolo nedotknuté, osvetlené sviečkami z včelieho vosku a obklopené štyrmi vrúbkovanými stĺpmi, ktoré strážili sochu Osudového princa srdc v nadživotnej veľkosti.

Zježili sa jej chlpy na šiji.

Evangeline vedela, ako asi vyzerá. Štádiá osudu, ktoré používali obrázky Osudových na veštenie, išli v poslednom čase v otcovom obchode na dračku. Princ srdc reprezentoval neopätovanú lásku a vždy ho opisovali ako neveriteľne krásneho s hlbokými modrými očami, z ktorých tečú slzy červené ako krv a navždy mu farbila kútiky nevrlych úst.

Na tejto lesklej soche žiadne krvavé slzy neboli. No jeho tvár naozaj oplývala tou nemilosrdnou krásou, ktorú by Evangeline očakávala od niekoho so schopnosťou zabiť bozkom. Princove mramorové pery boli skrivené do dokonalého úškrnu, ktorý mal vyzerieť chladne, prísne a ostro, no zároveň plnšou spodnou perou naznačoval jemnosť – špúlil ju ako na nejaké smrteľné pozvanie.

Hovorí sa, že Princ srdc nedokáže milovať, pretože srdce mu už dávno prestalo biť. Iba jedna osoba ho môže znovu rozbúchať: jeho pravá láska.

A jeho bozk je smrteľný pre všetkých okrem nej – jeho jedinej slabosti –, a kým ju nenájde, zanechá za sebou mnoho mŕtvych.

Evangeline si nedokázala predstaviť horší osud. Ak existoval niekto, kto by s ňou dokázal súcítiť, bol by to práve Princ srdc.

Pohľadom zablúdila na sochu, na jeho mramorové prsty, zvierajúce dýku vo veľkosti jej predlaktia. Čepel smerovala nadol na kamennú misku nad malým kruhom roztancovaných bielych plameňov. Na boku boli vyryté slová *Krv za modlitbu*.

Evangeline sa zhlboka nadýchla.

Pre toto sem prišla.

Pritlačila prst na špičku dýky. Ostrý mramor jej pretal pokožku a do misky padala kvapka za kvapkou jej krvi, syčali a naplňali vzduch kovovosladkastou vôňou.

Sčasti dúfala, že tým prebudí nejaké magické sily. Že socha princa ožije alebo aspoň zaznie v kostole jeho hlas. No okrem plameňov sviečok sa nič nehýbalo. Počula len utrápené zvuky chlapca v zadnej časti kostola. Stála tu len ona a socha.

„Drahý... Princ,“ začala váhavo. Nikdy sa k Osudu nemodlila a nechcela to pokašľať. „Prišla som preto, lebo moji rodičia už nežijú.“

Evangeline sa zháčila. Takto nemala začať.

„Chcela som povedať, že mi obaja rodičia odišli na večnosť. Pred pár rokmi mama. A minulý rok aj otec. A teraz prichádzam aj o chlapca, ktorého ľúbim.“

„Luca Navarra...“ Keď vyslovila to meno a predstavila si jeho krivý úškrn, zovrelo sa jej hrdlo. Možno keby bol obyčajnejší alebo chudobnejší, alebo krutejší, nič z toho by sa nestalo. „Stretávali sme sa potajomky. Ešte som smútila po smrti otca, no potom, pred vyše dvomi týždňami, keď sme s Lucom chceli svojim rodinám oznámiť, že sa ľúbime, moja nevlastná sestra Marisol oznámila, že sa ide za Luca vydávať.“

Evangeline zavrela oči. Z tejto časti príbehu sa jej ešte vždy točila hlava. Rýchle zásnuby neboli nič nezvyčajné. Marisol je pekná, a hoci je trochu odmeraná, je aj láskavá – oveľa láskavejšia než Evangelinina nevlastná mama Agnes. No Evangeline nikdy nevidela Marisol v rovnakej miestnosti s Lucom.

„Viem, ako to znie, ale Luc ma ľúbi. Myslím si, že ho niekto začaroval. Od oznámenia ich zásnub so mnou neprehovoril, nestretol sa so mnou. Nevie, ako to urobila, ale domnievam sa, že je za tým moja nevlastná mama.“ Evangeline nemala žiadny dôkaz, že Agnes je čarodajnica a že Luca začarovala. No bola si istá, že sa dozvedela o jej vzťahu s Lucom a chce ho, a teda aj titul, ktorý jedného dňa zdedí, radšej pre svoju vlastnú dcéru.

„Agnes ma odmieta, odkedy zomrel môj otec. Snažila som sa o Lucovi porozprávať s Marisol. Nemyslím si, že by mi Marisol chcela naschvál ublížiť, na rozdiel od macochy. Ale vždy, keď otvorím ústa, nevychádzajú mi z nich žiadne slová, akoby som aj ja bola zakliata. Tak som tu a prosím o tvoju pomoc. Svadba je dnes a ja ju musím prekažiť.“

Evangeline otvorila oči.

Socha vyzerala rovnako ako predtým. Samozrejme, sochy sa nehýbu. No neubránila sa predstave, že táto socha by mala niečo urobiť – pohnúť sa, prehovoriť alebo aspoň zažmurkať mramorovými očami. „Prosím, určite vieš, aké je mať zlomené srdce. Zabráň Lucovi oženiť sa s Marisol. Zachráň moje srdce pred ďalším zranením.“

„Tak to bola dosť úbohá reč,“ ozval sa za ňou ľahostajný hlas, vzápätí zaznel potlesk.

Evangeline sa otočila. Krvi by sa v nej nedorezal. Nečakala, že uvidí jeho – mladíka, ktorý si vzadu trhal oblečenie. Bolo ťažké uveriť, že ide o tú istú osobu. Myslela si, že je v agónii, no pravdepodobne sa tej bolesti zbavil trhaním rukávov na kabáte, ktoré mu teraz viseli po bokoch. Čierne-bielu košeľu mal napoly zastrčenú v krátkych nohaviciach.

Sadol si na mramorový stupienok, lenivo sa oprel o stĺp a vystrel dlhé nohy. Zlatisté vlasy mal strapaté a žiarivo modré oči podliate krvou. Kútikmi úst mu mykalo, akoby sa síce veľ-

mi nebavil, no aspoň trošku si užíval tú trochu bolesti, ktorú jej spôsobil. Vyzeral znudene, bohato a kruto.

„Mám sa postaviť a otočiť, aby si si ma mohla poriadne obzrieť?“ doberal si ju.

Evangeline sa okamžite vrátila farba do líc. „Sme v kostole.“

„A ako to s tým súvisí?“ Elegantne si načrel do vrecka roztrhaného vínočerveného kabáta, vytiahol čisto biele jablko a odhryzol si. Z jablka mu po bledých prstoch stekala tmavočervená tekutina a kvapkala na starodávne mramorové schody.

„Čo to robíš?!“ Evangeline nemala v úmysle zakričať. Aj keď sa pred cudzími nehanbila, vo všeobecnosti sa hádkam vyhýbala. Ale pri tomto hlúpom mladíkovi si nevedela pomôcť. „Maj trocha úcty.“

„A ty sa modlíš k nesmrteľnému, ktorý každé dievča zabije bozkom. Myslíš si, že si zaslúži úctu?“ Ten hrozný mladý muž zaklincoval svoje slová ďalším zahryznutím do jablka.

Snažila sa ho ignorovať. Fakt sa snažila. No akoby ju ovládali nejaké magické sily. Namiesto toho, aby odkračala preč, si predstavila, že ju ten neznámy mladík bozkáva ústami sladkými od jablka, až kým mu nezomrie v náručí.

Nie. To nemôže byť...

„Znovu na mňa zízaš,“ zavrčal.

Evangeline okamžite zaletela pohľadom k mramorovej soche. Pred chvíľou sa jej už len pri pohľade na tie pery rozbúchalo srdce, no teraz jej v porovnaní s tým skazeným mladíkom pripadala len ako obyčajná socha bez života.

„Osobne si myslím, že som oveľa krajší.“ Mladík zrazu stál vedľa nej.

Evangeline pocítila v bruchu motýle. No boli to motýle strachu. Zúrivo mávali krídlami, aby ju varovali, že má bežať, uletieť. No ona nedokázala odtrhnúť z neho zrak.

Takto zblízka bol nepopierateľne príťažlivý a vyšší, než sa jej predtým zdalo. Usmial sa na ňu a na lícach mu nabehli jamky, vďaka ktorým vyzeral skôr ako anjel než diabol. No ona tušila, že aj anjel by sa mal mať pred ním na pozore. Vedela si predstaviť, ako ho tými jamkami na lícach obalamutí natoľko, že mu vezme krídla, len aby sa mohol hrať s pierkami.

„To si ty,“ zašepkala. „Si Princ srdc.“

Princ srdc si naposledy odhryzol z jablka. Pustil ho na zem a všetko ošpliechal načerveno. „Ľudia, ktorí ma nemajú radi, ma volajú Jacks.“

Evangeline mu chcela povedať, že ona k nim nepatrí, že bol vždy jej obľúbeným Osudom. Toto však nebol ten zalúbený Princ srdc, ktorého si predstavovala. Jacks nevyzeral ako stelesnenie zlomeného srdca.

Bol to len hlúpy žart? Osudy vraj zmizli zo zemskeho povrchu už pred niekoľkými storočiami. No všetko, čo mal Jacks na sebe – od rozviazanej kravaty po vysoké kožené čižmy –, bolo ako podľa najnovšej módy.

Pohľadom behala po bielom kostole, akoby mali Lucovi kamaráti v každom okamihu vybehnúť zo svojich skrýš a začať sa na nej smiať. Luc patril do vyššej vrstvy, a aj keď on sa nikdy nesprával tak, že by na tom záležalo, jeho kamaráti sa vždy dívali na Evangeline zvrchu. Evangelinin otec vlastnil niekoľko obchodov po celej Valende, takže chudobná nikdy nebude, no ani nepatrila do vyššej spoločnosti ako Luc.

„Ak hľadáš cestu von, pretože si sa spamätala, nebudem ti brániť.“ Jacks si založil ruky za zlatisté vlasy, oprel sa o svoju mramorovú podobizeň a zaškeril sa.

Žalúdok sa jej varovne stiahol, aby nenaletela na jeho jam-